

Hoofdstuk 1

Precies op het moment dat hij een potje zwarte olijven in zijn winkelmand wil stoppen, hoort hij het onmiskenbare geluid. Een ogenblik staat hij als versteend te luisteren. Dit kan niet waar zijn!

Mensen lopen nietsvermoedend langs hem heen. Er zijn veel kinderen in de winkel, dat komt zeker doordat het meivakantie is. Een vrouw bukt zich om de veters van haar zoon opnieuw te strikken. De ondeugende jongen woelt lachend door de blonde krullen van zijn moeder.

‘Niet doen, Lucas. Dat vindt mama niet fijn.’ Een correct antwoord.

Links staat een echtpaar te overleggen welke dip ze vanavond bij de barbecue willen.

‘Ik denk dat aioli beter is. Laurent houdt niet zo van tomaten.’

‘Dat is waar, maar ik wil niet naar knoflook ruiken. Je weet dat ik daar een absolute hekel aan heb.’

‘Neem dan guacamole. Dat is altijd goed.’

De stemmen verwijderen zich. Het gangpad is weer leeg. Onwillekeurig ontspant hij zijn schouders. Hij heeft zich vast vergist. Gehaast legt hij het potje olijven in zijn winkelmandje. Zijn zweterige vingers veegt hij af aan zijn donkere spijkerbroek. In stilte vermaant hij zichzelf. Waarom laat hij zich zo bang maken? Dat is nergens voor nodig.

Het handvat van het winkelmandje snijdt in zijn vingers. Hij

laat het op de grond zakken en legt het potje erin. Met trillende handen vouwt hij het boodschappenbriefje open. Wat wilde ze nog meer hebben? Hij loopt verder naar volgende pad. Speurend laat hij zijn blik glijden over de etiketten die op de blikken zijn geplakt. Chilibonen, daar staat het.

Maar nog voordat hij zijn hand kan uitsteken om het blikje te pakken, is daar plotseling het bekende geluid weer. In een reflex laat hij zich op zijn hurken zakken. Hij steekt zijn hoofd nog wat dieper in zijn kraag. Zijn kin rust bijna op zijn knieën en zijn rug protesteert bij deze vreemde houding. O, laat het alsjeblieft niet dichterbij komen!

‘Pardon? Zou ik er even bij mogen?’ Er wordt op zijn schouder getikt. Verschrikt krimpt hij ineen. Hij blijft angstvallig wachten totdat de tirade zal beginnen.

‘Meneer?’ De stem van de oudere dame klinkt ongeduldig.

‘Mijn excuses. Ik zocht de chilibonen.’

‘Die staan dáár.’ Haar priemende vinger wijst naar het hoogste schap. Ze trekt vragend een wenkbrauw op. Dan bukt ze zich om een van de blikken met augurken te pakken waar hij voor gehurkt zat. Met haar hoofd fier omhoog loopt ze weg. Hij hoort haar mompelen: ‘Mánnen!’

Hij voelt zijn wangen warm worden – dat vreselijk nare trekje van hem. Snel pakt hij het gezochte blikje en loopt voor de laatste boodschap naar de vleesafdeling. Onderweg houdt hij zijn hoofd naar beneden gericht. Niemand zal hem zo herkennen.

De vleesafdeling bereikt hij echter niet. Opnieuw wordt hem de adem benomen.

Tik. Tiktik. Tik. Tiktik.

Een onzichtbare hand knijpt zijn keel dicht. In zijn hoofd begint het te draaien. Is er nog een uitweg? Hij schiet opzij naar de kaasafdeling, om vervolgens via de frisdranken naar de diepvries te rennen. Mensen kijken verbaasd op en doen een stap opzij om hem door te laten. Hij mompelt een veront-

schuldiging naar een vrouw die hij in zijn haast bijna omver duwt. Haar winkelwagen stoot tegen een schap met paasartikelen aan. Een grote chocoladehaas in doorzichtig folie valt om en breekt in drie stukken.

‘Kijk eens uit, joh! Je bent hier niet de enige’, roept de vrouw hem na, terwijl ze haar evenwicht hervindt.

Hij reageert niet. Ze zou hem niet begrijpen. En bovendien, er kan op dit moment geen enkel zinnig geluid uit zijn keel komen. Als hij bij de diepvries aankomt, staat hij een seconde stil. In zijn oren weerkaatst nog altijd het tikkende geluid, alsof het steeds dichterbij komt. Hij dwingt zichzelf om rustig te worden. Waarom gedraagt hij zich zo raar? Hij probeert een diepe teug lucht te nemen, maar het gevolg is dat hij nog sneller gaat ademen. Zijn rug kriebelt door het plotselinge zweet dat hem overal uitbreekt. Gejaagd laat hij zijn winkelmandje vallen en rent met grote passen terug naar de broodafdeling.

‘Meneer, wilt u stoppen met rennen? Anders moet ik u verzoeken de supermarkt te verlaten.’ De teamleider stapt op hem af en tikt hem op de arm. In de verte staat de oude dame van daarnet met een triomfantelijk gezicht naar het tafereel te kijken.

‘Nee!’ Een rauwe kreet ontsnapt hem.

‘Is er iets gebeurd? U kijkt alsof iemand u op de hielen zit.’

Een moment lang probeert hij te bedenken waarvoor hij op de vlucht is. Is hij nou werkelijk bang voor dat simpele geluid? Misschien valt het deze keer mee en is ze net zo aardig als een paar dagen geleden.

‘Komt u anders maar mee naar mijn kamertje’, beslist de leidinggevende.

Gedwee loopt hij achter de man aan. In het hokje laat hij zich pardoes op de stoel zakken die daar uitnodigend staat te wachten.

De man gaat voor hem zitten en kijkt hem over zijn leesbril aan. ‘Vertel eens, waarom rende u zo geschrokken door de winkel?’

‘I-i-ik ... ik heb ... ik b-b-bedoel ... het spijt me. Ik had voorzichtiger moeten zijn. Dat is dom van mij.’

In de beslotenheid van de kleine ruimte lijkt de wereld ineens weer normaal. Waarom heeft hij zich zo druk gemaakt?

De manager staat op en pakt een kartonnen bekertje met water. ‘Drink dit maar even rustig op. Weet u zeker dat er niets is? U ziet vreselijk bleek.’ De man werpt een snelle blik op het scherm met alle camerabeelden, alsof hij daar de oorzaak van het probleem kan vinden.

‘Nee nee, het gaat wel weer.’

De teamleider kijkt hem een halve minuut doordringend aan. Zijn blik duldt geen tegenspraak.

‘H-h-het gaat echt weer. Ik was net een beetje in de war, denk ik. Het spijt me dat ik zo veel onrust heb veroorzaakt. Ik wil het vergoeden, echt waar.’

‘Natuurlijk niet. Er is geen schade en de mensen zijn het waarschijnlijk alweer vergeten. Maar ik maak me wel zorgen om de reden die u door de winkel deed vluchten alsof u vogelvrij was verklaard.’

Hij kijkt door het raam, dat halfopen staat. Het kleine kamertje dat net nog zo veilig leek, is inmiddels erg benauwd. Verschillende mensen lopen langs met een volle of juist een lege boodschappentas. De zonnestralen verlichten de morgen in een prachtige glans.

Ineens is daar het geluid weer. Het komt over de straatstenen dichterbij.

Tik. Tiktik. Tik. Tiktik.

Angstzweet breekt hem uit. Zijn ademhaling wordt oppervlakkig. Nog een paar seconden, dan heeft ze hem gevonden. Ze zal door het raam naar binnen kijken. Haar ogen zullen hem vangen.

Tik. Tiktik. Tik. Tiktik.

Het geluid van haar hakken is nu vlak voor het raam. Hij knijpt zijn ogen halfdicht, klaar voor de onvermijdelijke confrontatie.

‘Wat gebeurt er? Wordt u niet lekker?’ De teamleider buigt zich bezorgd naar voren.

Hij negeert de man. Angstvallig kijkt hij door de ruit naar de gestalte die dichterbij komt. Een magere vrouw met grijs kleurende haren stapt kordaat voorbij. In haar hand heeft ze een volle tas waar het loof van een bos wortels uitsteekt.

Een intens gevoel van opluchting gaat door hem heen, onmiddellijk gevolgd door een vreselijke schaamte. *Ze is het niet.* Het is een volledig vreemde vrouw, die toevallig hetzelfde loopje met haar hakken tikt als Laurine.

De teamleider wacht nog steeds op antwoord.

Wat moet hij zeggen? Dat hij, Arno Haverhals, bang is voor zijn eigen vrouw?